

“És bo pensar que el nostre Déu no necessita sacrificis”

Dij, 3/01/2019 per Papa Francesc

[Les homilies del papa Francesc](#)

Audiència General. 2 de gener 2019.

Catequesi sobre el “Pare nostre”. 3. Al centre del discurs de la muntanya

Estimats germans i germanes, bon dia i també bon any!

Continuem les nostres catequesis sobre el “Pare nostre”, il·luminats pel misteri de [Nadal que acabem de celebrar](#).

L’Evangeli de Mateu posa el text del “Pare nostre” en un punt estratègic, al centre del discurs de la muntanya (cf. 6,9-13). Mentrestant observem l’escena: Jesús puja al turó prop del llac, s’asseu; al voltant seu hi ha el cercle dels seus deixebles més íntims, i després una gran multitud de cares anònimes. És aquesta assemblea heterogènia que rep primer el “Pare nostre”.

La col·locació, tal com s’ha dit, és molt significativa; perquè en aquest llarg ensenyament, que es troba amb el nom de “discurs de la muntanya” (cf. Mt 5,1-7,27), Jesús resumeix els aspectes fonamentals del seu missatge. L’inici és com un decorat per a la festa: les Benaurances. Jesús corona amb felicitat una sèrie de categories de persones que en el seu temps – i també en el nostre! – no eren ben considerades. Benaurets els pobres, els humils, els misericordiosos, les persones de cor senzill... Aquesta és la revolució de l’Evangeli. On hi ha l’Evangeli, hi ha la revolució. L’Evangeli no deixa indiferent, ens empeny: és revolucionari. Totes les persones capaces d’amor, els pacificadors que fins aleshores havien quedat al marge de la història, són en canvi els constructors del Regne de Déu. És com si Jesús digués: endavant vosaltres que porteu en el cor el misteri d’un Déu que ha revelat la seva omnipotència en l’amor i en el perdó!

A partir d’aquest portal d’entrada, que capgira els valors de la història, floreix la novetat de l’Evangeli. La Llei no s’ha d’abolir, però necessita una nova interpretació, que la porti al seu significat original. Si una persona té un cor bo, predisposat a estimar, aleshores comprèn que cada paraula de Déu s’ha d’encarnar fins a les seves últimes conseqüències. L’amor no té límits: es pot estimar el cònjuge, l’amic, i fins i tot l’enemic amb una perspectiva completament nova. Jesús diu: «Però us dic: estimeu els vostres enemics i pregueu per aquells que us persegueixen, perquè sigueu fills del vostre Pare que és al cel; ell fa que el seu sol surti sobre els dolents i els bons, i fa ploure sobre els justos i sobre els injustos» (Mt 5,44-45).

Aquest és el gran secret que es troba a la base de tot el discurs de la muntanya: sigueu fills del vostre Pare que està en el cel. Aparentment aquests capítols de l’Evangeli de Mateu semblen ser un discurs moral, semblen evocar una ètica tan exigent que sembla que no es pot dur a la pràctica, i en cavi descobrim que són abans que tot un discurs teològic. El cristià no és un que es compromet a ser millor que els altres: sap que és pecador com tots. El cristià senzillament és l’home que està davant el nou Arbust Ardent, en la revelació d’un Déu que no porta l’enigma d’un nom impronunciable, sinó que demana als seus fills que l’invoquin amb el

nom de “Pare”, que es deixin renovar pel seu poder i que deixin reflectir un raig de la seva bondat per aquest món que té tanta set de bé, que espera bones notícies.

Així és com Jesús introdueix l'ensenyament de la pregària del “Pare nostre”. Ho fa allunyant-se dels dos grups del seu temps. En primer lloc dels hipòcrites: «No sigueu semblants als hipòcrites que, en les sinagogues i en les cantonades dels carrers, volen pregar drets, per ser vistos per la gent» (Mt 6,5). Hi ha persones que poden fer pregàries atees, sense Déu i ho fan per ser admirats pels homes. I quantes vegades nosaltres veiem l'escàndol d'aquelles persones que van a l'església i estan allà tot el dia o hi van cada dia i després viuen odiant els altres o parlant malament de la gent. Això és un escàndol! Millor no anar a l'església: viu així, com si fossis ateu. Però si tu vas a l'església, viu com a fill, com a germà i dona un veritable testimoni, no un contra-testimoni. La pregària cristiana, en canvi, no té un altre testimoni creïble que la pròpia consciència, on hi ha un diàleg continu, íntim, amb el Pare: «Quan preguis, entra en la teva habitació, tanca la porta i prega al teu Pare, que es troba en secret» (Mt 6,6).

Després Jesús s'allunya de la pregària dels pagans: «No malgasteu paraules [...]: ells es creuen que seran escoltats a base de dir moltes paraules» (Mt 6,7). Aquí potser Jesús al·ludeix a aquella “captatio benevolentiae” –captar la benvolença– que era la premissa necessària de tantes pregàries antigues: la divinitat havia de ser d'alguna manera amansida per una llarga sèrie de lloances, fins i tot d'oracions. Pensem en aquella escena del Mont Carmel, quan el profeta Elies va desafiar els sacerdots de Baal. Ells cridaven, ballaven, demanaven tantes coses perquè el seu déu els escoltés. I en canvi Elies, estava callat i el Senyor se li va revelar. Els pagans pensen que parlant, parlant, parlant, parlant es prega. Jo també penso en tants cristians que creuen que pregar és – disculpeu-me – “parlar a Déu com un lloro”. No! Preguar es fa des del cor, des de dins. Tu en canvi – diu Jesús –, quan preguis, adreça't a Déu com un fill al seu pare, que ja sap què necessites abans que li ho demanis (cf. Mt 6,8). També pot ser una pregària silenciosa, el “Pare nostre”: n'hi ha prou de posar-nos sota la mirada de Déu, recordar el seu amor de Pare, i amb això ja n'hi ha prou per a ser escoltats.

És bo pensar que el nostre Déu no necessita sacrificis per conquistar el seu favor! No necessita res, el nostre Déu: en la pregària només demana que tinguem obert un canal de comunicació amb Ell per descobrir sempre els seus fills molt estimats. I Ell ens estima tant!.

Traducció de Josep M. Torrents Sauvage